

Protologi = læren om de første ting.

Et studium om Satans fald iflg. EGW skrifter.

P&P s.11: "Gud er kærlighed. Den historiske beretning om den store strid mellem godt og ondt, lige fra den begyndte i himmelen indtil oprørets endelige nederlag og syndens fuldstændige udslettelse, er også et bevis på Guds uforanderlige kærlighed.

Universets hersker var ikke alene om at udføre sine velgerninger. Han havde en medarbejder, der som ligemand kunne værdsætte hans planer og tage del i hans glæde over at bringe sine skabninger lykke". Johs. 1:1-2 **"I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud"**.

P&P s.12: "Så længe alle skabte væsener anerkendte kærligheden som lydighedens grundvold, var der fuldkommen harmoni i hele Guds univers. Det var de himmelske hærskarer en glæde at opfylde deres skabers hensigt. De frydede sig ved at genspejle hans herlighed og forkynde hans pris. Og så længe kærligheden til Gud havde førstepladsen, var kærligheden til næsten tillidsfuld og uegennyttig. Der var ingen mislyd, der kunne forstyrre den himmelske harmoni. Men der skete en forandring i denne lykkelige tilstand. Der var en, der misbrugte den frihed, Gud havde givet sine skabninger. Synden havde sin oprindelse hos ham, der næst efter Kristus var blevet mest æret af Gud, og som stod højest i magt og herlighed blandt himmelens indbyggere. Lucifer, 'morgenrødens søn', var den første blandt de skærmende keruber, hellig og ubesmattet. Han stod i den store Skabers nærværelse, og herlighedens lys, der stedse omgiver den evige Gud, hvilede over ham."

Ez. 28:12-15

”Dette siger Herren: Du var seglet på fuldkommenhed, fyldt med visdom og af fuldendt skønhed. Du var i Eden, i gudshaven. Alle slags ædelsten sad på din dragt. Du var en salvet kerub, jeg gjorde dig til beskytter; du var på det hellige gudebjerg, du vandrede blandt funklende sten [gl. overs.: Guds sønner]. Du var udadelig i din færd, fra den dag du blev skabt, til der blev fundet uret hos dig.”

3 forskellige grupper i universet:

Den himmelske engleskare

Andre beboede kloder

Mennesker på jorden

R&H 11. febr. 1902: "Hele himmelen så til med glæde og den dybeste interesse, da vores verden og mennesket blev skabt. Mennesker var en ny og særskilt orden. De var skabt i Guds billede, og det var Skaberens hensigt, at de skulle befolke jorden. De skulle leve i nært samfund med himmelen og skulle modtage kraft fra selve kraftens kilde. Undervist af Gud, skulle de leve syndfrie liv".

I P&P s. 12 fortsættes der: "Lidt efter lidt gav Lucifer efter for ønsket om selvophøjelse.

Derefter citeres Ez.28:17 **"Dit hjerte blev hovmodigt over din skønhed, du fordærvede din visdom og strålende glans". Es. 14:13-14 "Du sagde ved dig selv: Jeg vil stige op til himlen, højt over Guds stjerner rejser jeg min trone; Gør mig lige med den Højeste".**

Derefter skriver EGW: "Skønt denne mægtige engel havde fået al sin herlighed fra Gud, begyndte han at betragte den som sin egen". Idet denne fyrste blandt englene begærede den herlighed, som den evige Fader havde givet sin Søn, stræbte han efter en magt, som det alene var Kristi ret at eje".

Og der fortsættes: ”Nu var himmelens fuldkomne harmoni brudt. Da Lucifers tilbøjelighed til at tjene sig selv i stedet for sin Skaber blev kendt, vakte det en følelse af ængstelse hos dem, der betragtede Guds ære som det højeste. I det himmelske råd talte englenerne alvorligt med Lucifer. Guds Søn foreholdt ham Skaberens storhed, godhed og retfærdighed og hans lovs hellige, uforanderlige natur. Gud havde selv forordnet himmelens styreform, og ved at afvige fra den ville Lucifer vanære sin Skaber og bringe ulykke over sig selv. Men advarslen, der blev givet i uendelig kærlighed og nåde, vakte kun modstand. Lucifer lod sin misundelse overfor Kristus få overhånd, og blev endnu mere hårdnakket. Det var blevet denne englefyrstes hensigt at bestride Guds Søns overhøjhed og derved drage Skaberens visdom og kærlighed i tvivl Før den store kamp begyndte skulle alle have en klar fremstilling af hans vilje, hvis visdom og godhed var kilden til al deres glæde”.

P&P s. 12-13: "Universets Konge lod de himmelske hærskarer kalde sammen for i deres nærværelse at gøre rede for sin Søns sande stilling og vise, i hvilket forhold han stod til alle skabninger. Guds Søn delte Faderens trone, og den herlighed, der udstråler fra den evige, selveksisterende Skaber, omgav dem begge. Rundt om tronen samledes de hellige engle, en vældig, utallig skare, 'titusind titusinder og tusinde tusinder'; de mest ophøjede engle stod som tjenere og undersåtter, der frydede sig ved det lys, der faldt på dem fra guddommen. For himmelens samlede beboere erklærede Kongen nu, at ingen andre end Kristus, Guds enbårne Søn, kunne sætte sig helt ind i hans planer, og at det var overladt ham at udføre hans viljes mægtige beslutninger. Guds Søn havde udført Faderens vilje i skabelsen af alle himmelens hærskarer, og de skyldte ham såvel som Gud selv deres hyldest og troskab."

Og læg mærke til den næste sætning:

”Kristus skulle endnu udøve guddommelig magt ved skabelsen af jorden og dens beboere. Men i alt dette ville han ikke søge magt eller ophøjelse for sig selv imod Guds plan, men ophøje Faderens herlighed og udføre hans kærlige og velgørende beslutninger”.

P&P s. 13: ”Englene anerkendte med glæde Kristi overhøjhed og kastede sig ned for ham, idet de udøste deres kærlighed og beundring. Lucifer bøjede sig sammen med dem, men i hans hjerte foregik der en mærkelig voldsom kamp. Sandhed, retfærdighed og troskab kæmpede imod misundelse og skinsyge. De hellige engles indflydelse så en tid ud til at kunne drage ham med sig. Idet lovprisning med stigende styrke hævede sig i melodiske toner fra tusinder af glade stemmer, så det onde ud til at være besejret. Hele Lucifers væsen syntes betaget af usigelig kærlighed. Han udøste sin sjæl sammen med de syndfri tilbedende engle i kærlighed til Faderen og Sønnen. Men atter fyldtes han af stolthed over sin egen skønhed.

Hans begær efter overherredømme vendte tilbage, og han gav endnu engang efter for misundelse overfor Kristus. Lucifer betragtede ikke de æresbevisninger, der var tildelt ham, som Guds særskilte gaver, og derfor nærede han ingen taknemmelighed overfor sin Skaber. Han var stolt af sin skønhed og ophøjede stilling og stræbte efter at blive Gud lig. Han var elsket og æret af de himmelske hærskarer, englene glædede sig ved at udføre hans befalinger, og han stod i visdom og herlighed over dem alle. Men Guds Søn stod dog over ham, idet han var ét med Faderen i kraft og myndighed. Han tog del i Faderens rådslutninger, mens Lucifer ikke på samme måde blev sat ind i Guds planer. Hvorfor, spurgte denne mægtige engel, skal Kristus have overhøjheden? Hvorfor er han æret frem for Lucifer?”

For vi læser videre s. 13: "Lucifer forlod sin plads i Faderens umiddelbare nærhed og begyndte at sprede en utilfredshedens ånd blandt englene. Han arbejdede i dybeste hemmelighed og skjulte for en tid sin virkelige hensigt bag en tilsyneladende ærbødighed for Gud. Han begyndte at vække tvivl med hensyn til de love, der gjaldt for de himmelske væsener, og antydede, at mens disse love måske nok kunne være nødvendige for klodernes beboere, [dvs. for de øvrige skabte verdener], så behøvede englene, som jo var mere ophøjede væsener, ikke sådanne bånd, for deres egen visdom var tilstrækkelig vejledning for dem. De var ikke væsener, der kunne bringe Gud vanære; alle deres tanker var hellige; de havde ikke større mulighed for at fejle end Gud selv. Guds Søns ophøjelse til ligestilling med Faderen fremstilledes som en uretfærdighed mod Lucifer, der påstod, at han også var berettiget til ærbødighed og ære.

Hvis blot denne englefyrste kunne opnå den ophøjede stilling, der virkelig tilkom ham, ville det betyde et stort gode for hele himmelens englehær, for hans mål var at sikre alles frihed. Men nu var selv den frihed, de hidtil havde nydt, i fare, for nu var der sat en enevældig hersker over dem, og hans myndighed skulle alle bøje sig for. Det var sådanne underfundige bedrag, den listige Lucifer udbredte i de himmelske sale".

Johs. 8:44 "I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lyster. Han har været en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ikke sandhed i ham. Når han farer med løgn, taler han ud fra sig selv; for løgner er han og fader til løgneren".

Næste afsnit s. 13 lyder: "Der var ikke sket nogen forandring i Kristi stilling eller myndighed. Lucifers misundelse og falske fremstilling af hans krav om ligestilling med Kristus havde nødvendiggjort en erklæring om Guds Søns sande stilling; men den havde været den samme fra begyndelse. Og dog blev mange af englene forblindet af Lucifers bedrag".

P&P s. 14: "Den utilfredshedens ånd, der således blev vakt, øvede sin ødelæggende indflydelse. Skønt det ikke kom til noget åbent udbrud, voksede der ubemærket delte følelser frem blandt englene. Der var nogle, der så med velvilje på Lucifers mistænkeliggørelse af Guds regering. Skønt de hidtil havde været i fuld harmoni med Guds regeringsmåde, blev de nu utilfredse og ulykkelige, fordi de ikke kunne trænge ind i hans uransagelige råd. De var utilfredse med hans beslutning om Kristi ophøjelse. De var parate til at støtte Lucifers krav om ligestilling med Guds Søn. Men engle, der var pålidelige og tro, hævdede den guddommelige befalings visdom og retfærdighed og søgte at forlige dette utilfredse væsen med Gud. De trofaste engle kunne se de frygtelige følger af denne uenighed, og med alvorlige overtalelser søgte de at råde de utilfredse engle til at opgive deres hensigter og bevise deres troskab overfor Gud og hans regering".

Der fortsættes: ”I sin store nåde og i overensstemmelse med sin guddommelige karakter havde Gud længe tålmodighed med Lucifer. Denne utilfredshedens og misfornøjelsens ånd havde aldrig før været kendt i himmelen. Det var noget nyt og mærkeligt og uforklarligt. I begyndelsen havde Lucifer ikke engang selv været klar over sine følelsers rette natur. En tid havde han været bange for at udtrykke de tanker og ideer, som arbejdede i hans sind; men han jog dem ikke bort. Han indså ikke, hvor han var ved at glide hen. Men der blev gjort anstrengelser, som kun den uendelige kærlighed og visdom kunne udtænke, for at overbevise ham om hans fejltagelse.

Han indså, at 'retfærdig er Herren på alle sine veje, miskundelig i alle sine gerninger' (Sal.145:17), at de guddommelige love er retfærdige, og at han burde anerkende dem som sådan overfor hele himmelen. Havde han gjort det, kunne han have reddet sig selv og mange engle. På den tid havde han ikke helt opgivet sin troskab mod Gud. Skønt han havde forladt sin stilling som skærmende kerub, kunne han være blevet genindsat i sit embede, hvis han havde været villig til at vende tilbage til Gud og i anerkendelse af Guds visdom være tilfreds med at indtage den plads, der var tildelt ham i Guds store plan. Nu var tiden kommet til den endelige afgørelse. Han måtte enten bøje sig fuldt ud for guddommens overhøjhed eller gøre åbent oprør. Han var lige ved at bestemme sig for at vende tilbage, men stoltheden forbød ham det".

Næste paragraf: ”En medlidende Skaber søgte i barmhjertighed overfor Lucifer og hans tilhængere at drage dem tilbage fra ødelæggelsens afgrund, som de var ved at styrte sig i. Men hans barmhjertighed blev mistydet. Lucifer henviste til Guds langmodighed som et bevis på sin egen overlegenhed, som en antydning af, at universets Konge alligevel ville gå ind på hans betingelser. Hvis englene ville stå fast på hans side, erklærede han, ville de endnu kunne vinde alt det, de ønskede. Han vedblev hårdnakket at forsvare sin egen fremgangsmåde og kastede sig helt ud i den store strid med sin Skaber. Således gik det til, at Lucifer, ’lysbæreren’, han, som havde haft del i Guds herlighed og havde stået ved Guds trone, på grund af sine overtrædelser blev til Satan, ’modstanderen’ af Gud og de hellige væsener, ødelæggeren af dem, som himmelen havde betroet til hans ledelse og formynderskab”.

Der fortsættes, s. 14 og 15: ”Han [Lucifer] tilbageviste med foragt de trofaste engles argumenter og opfordringer og hånede dem som bedragne slaver. Han erklærede, at den begunstigeelse, der blev vist Kristus, var en uretfærdighed både mod ham selv og mod alle de himmelske hærskarer, og han bekendtgjorde, at han ikke længere ville finde sig i dette indgreb i hans og deres ret. Han ville aldrig mere anerkende Kristi overhøjhed. Han havde bestemt sig til at gøre krav på den ære, som skulle være tildelt ham, og tage ledelsen af alle dem, der ville være hans tilhængere; og han lovede dem, der ville slutte sig til hans rækker, en ny og bedre regering, under hvilken alle skulle nyde fuld frihed. Et stort antal engle meddelte deres beslutning om at følge ham som deres leder. Smigret af den velvilje, han mødte, håbede han at få alle englene over på sin side, at blive lig Gud og at blive adlydt af hele himmelens hær”.

I bogen The Story of Redemption, kap.1, som også beretter om Satans fald, læser vi på s. 18: "Hele himmelens hær blev sammenkaldt for at træde frem for Faderen og hver få deres sag afgjort. Skamløst fremførte Satan sin utilfredshed med, at Kristus skulle være foretrukket frem for ham. Stolt argumenterede han, at han skulle være lige med Gud, og han skulle tages med i Faderens rådslagninger og forstå Hans hensigter. Gud gjorde det klart for Satan, at kun til Hans Søn, ville Han åbenbare sine skjulte hensigter, og Han forlangte af hele den himmelske familie, også af Satan, ubetinget og ubestridt lydighed, men at han [Satan] havde vist sig uværdig til en plads i himlen. Derefter pegede Satan triumferende på sine tilhængere, som omfattede næsten halvdelen af alle englene, og udbrød: 'Disse er på min side! Vil du også udelukke dem og skabe et sådant tomrum i himlen'? Derefter erklærede han, at han var parat til at modstå Kristi autoritet og at forsvare sin plads i himlen med magt, styrke mod styrke."

Prøv at følge med i dette regnestykke.

Hvis vi sætter ”næsten halvdelen” af hele engleskaren til 49%. Vi ved fra Åb.12:4 at sammen med Satan blev 1/3 af englene udvist af himlen.

Derfor må der være ca. 1/3 af de 49%, (33% til 49% = 16% = 1/3 af de 49%) som ombestemte sig og alligevel valgte Gud som deres Herre.

Dvs. at disse bedragne engle havde angret og søgt om tilgivelse – og fået den!

Hvilket unikt indblik Gud har givet sin restmenighed gennem sit sendebud!

Vi læser videre i P&P s. 15: ”For Satans eget vedkommende var det sandt, at han nu var gået for vidt til at vende om. Men det var ikke tilfældet med dem, der var forblindet af hans bedrag.

For dem åbnede de trofaste engles råd og tilskyndelser en håbets dør, og hvis de havde rettet sig efter advarslen, kunne de være sluppet ud af Satans snare. Men stolthed, kærlighed til deres leder og et ønske om uindskrænket frihed fik lov at sejre, og den guddommelige kærligheds og nådes appel blev endeligt forkastet. Gud tillod Satan at fortsætte sit arbejde, indtil misfornøjelsens ånd modnedes til åben opstand.

..... Guds regering omfattede ikke alene himmelens beboere, men alle de verdener, han havde skabt, og Lucifer havde regnet med, at hvis han kunne trække alle englene med ind i sit oprør, kunne han også vinde alle kloderne.
Selv de trofaste engle kunne ikke gennemskue hans karakter eller se, hvad hans arbejde ville føre til”.

P&P s. 15-16 "Gud kunne kun anvende midler, der var i harmoni med sandhed og retfærdighed. Satan kunne bruge det, Gud ikke kunne, nemlig smiger og bedrag. Derfor var det nødvendigt at bevise overfor himmelens og alle verdens beboere, at Guds regering er retfærdig og hans lov fuldkommen."

P&P s. 16 ”Selv da Satan var udstødt af himmelen, tilintetgjorde Gud i sin evige visdom ham ikke. Eftersom det kun er kærlighedens tjeneste, der er antagelig for Gud, må hans skabningers troskab hvile på en overbevisning om hans retfærdighed og velvilje. Himmelen og klodernes beboere, der på det tidspunkt var ude af stand til at fatte syndens natur og følger, kunne ikke have indset det retfærdige i, at Gud havde dræbt Satan. Hvis han straks var blevet udslettet, ville nogle have tjent Gud af frygt i stedet for af kærlighed. Satans oprør skulle være en lære for universet gennem alle kommende tider, et evigt vidnesbyrd om syndens natur og frygtelige resultater”.

SR s. 26 "Satan skælvede, da han betragtede sit værk. Han var alene idet han tænkte over fortiden, nutiden og hans planer for fremtiden. Hans mægtige skikkelse rystede som i et uvejr. En engel fra himmelen passerede forbi. Han kontaktede ham og bad om en samtale med Kristus. Dette blev givet ham. Han fortalte Guds Søn, at han angrede sit oprør og igen ønskede at være under Guds velvilje. Han var villig til at tage den plads, som Gud tidligere havde givet ham og være under Hans vise kommando. Kristus græd over Satans elendighed, men fortalte ham med Guds visdom, at han aldrig ville kunne komme **tilbage** til himmelen. Himlen måtte ikke blive et farligt sted. Hele himmelen ville blive ødelagt, hvis han skulle komme tilbage, fordi synd og oprør opstod hos ham. Oprørets sæd var stadig i ham. Der var intet grundlag for hans oprør, og han havde håbløst ødelagt det ikke kun for sig selv, men også for den hær af engle, som ville have været lykkelige i himmelen, hvis han var forblevet trofast. Guds lov kunne fordømme, men kunne ikke tilgive.

Han angrede ikke sit oprør, fordi han så Guds godhed, som han havde misbrugt. Det var ikke muligt, at hans kærlighed til Gud var blevet så forøget siden hans fald, at det ville føre til glad underdanighed og glad lydighed mod Hans [Guds] lov, som han havde foragtet. Den elendighed han erfarede ved at miste himlens lys, og den følelse af skyld, som kom over ham, og den skuffelse han erfarede ved ikke at få sine forventninger opfyldt, var årsagen til hans sorg. At være leder uden for himmelen var væsentlig forskellig fra at være æret i himlen. Det tab han måtte bære af alle de himmelske privilegier syntes at være for store for ham at bære. Han ønskede at få dem tilbage.

Denne store forandring af hans stilling havde ikke øget hans kærlighed til Gud, eller for Hans vise og retfærdige lov. Da Satan blev fuldstændig overbevist om, at der ikke var nogen mulighed for at blive forenet under Guds velvilje, viste han sin ondskabsfuldhed med tiltagende had og heftig voldsomhed.

Gud vidste, at et sådant beslutsomt oprør ikke ville forblive inaktiv. Satan ville opfinde muligheder for at forulempe de himmelske engle og vise foragt for Hans autoritet. Da han ikke kunne få adgang inden for himlens porte, ville han vente lige ved indgangen for at håne englene og søge strid med dem, idet de gik ind og ud. Han ville forsøge at ødelægge Adams og Evas lykke. Han ville anstrenge sig for at tilskynde dem til oprør, idet han vidste at dette ville forårsage sorg i himlen”.

Åb.22:11 "Lad den, der øver uret, stadig øve uret, den, der er tilsølet, stadig søle sig til, den retfærdige stadig øve retfærdighed, og den, der er hellig, stadig helliges"